

„ Ты истина в' ношно врѣме,
„ И работа тя смаза! . . .
„ Истинахъ-ли, кой мя знае,
„ Нѣ лошаво нищо;
„ Цѣла глава ми ся мае
„ И не помня нищо! . . .
„ Хайде малко да си хапнимъ,
Единъ момъкъ рече,
„ А чи послѣ пакъ ще видимъ:
„ Прималъ ми вече . . .
„ Хайд' да хапнимъ криво-лѣво,
„ Рече вся дружина,
„ Нека Добри поспи тихо,
„ Нѣ чуйте? — тишина . . .
„ Насѣдахъ на колело
„ По роснѣ моравѣ,
А ястѣ-то истинало,
Момче го развързва.
Развързахъ, нарядихъ:
Хлѣбъ, ястѣ, паници,
Обѣдъ-пладнѣ, заядохъ
Къто гладни вълци.
„ Хайди Ненчо и ты хапни.“
Побратимъ му каза,
„ Хапни брате ся подкрѣпи,“
Вся дружина каза . . .
— „ Ежте, братя, — да ви ѣ сладко!
„ Недѣйти мя кани;
„ Меня нищо не ми ѣ сладко:
„ Пылинъ е в' уста ми! . . .
Да оставимъ дружинѣ-тѣ,
Трудна уморена,
Да обѣдва и по-почива,
Да спѣтъ два-та болни.

XXXV.

Слънце бѣше на пладнинѣ,
А облака измина;